

hebben bij de ziekenfondsen. Hoe meer er voor de eersten af moet, hoe minder er voor de laatsten overschiet. Hieruit vloeit de noodzakelijkheid van een voor beiden billijk contract voort, maar overigens zijn beiden vrij. Ik zou daarom als buitenstaander aan de algemeene vergadering deze motie in overweging willen geven: *De Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst stelle, in overleg met de Ned. Maatschappij tot bevordering der pharmacie, een taxe voor fondsgeneesmiddelen vast en voere het beginsel van het doktersfonds consequent door.*

Hiermede wordt een vriendschappelijk samenwerken op punten, waar beider belangen samengaan, volstrekt niet uitgesloten. Maar dit drage een tijdelijk karakter met volkomen behoud van ieders vrijheid, niet dat van een bindend besluit met wederkerige verplichtingen.

Utrecht, 27 Juni 1915.

P. J. MINK.

II.

Nu men doende is, in de ziekenfondsen van de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst een vaste regeling te treffen inzake honoreering van specialisten, zoodanig, dat deze onafhankelijk is van die der huisartsen en apothekers (tegen welk standpunt m. i. wel iets is in het midden te brengen, doch dat ik zal laten rusten), zou ik het volgende onder de aandacht van belangstellenden willen brengen.

Wordt een patiënt door zijn huisarts naar een specialist verwezen en door dezen in behandeling genomen, dan is daarmede tevens de behandeling van den huisarts voor dat ziektegeval geëindigd. Niet aldus voor den apotheker. Immers, schrijft de specialist recepten voor, dan zal de apotheker deze gereed maken, terwijl de honoreering begrepen is in het vaste bedrag, dat hem reglementair toekomt. De apotheker draagt dus meer arbeidsrisico dan de huisarts, en waar de verhouding der honoreering van artsen en apothekers (over het algemeen als 5 : 3) doelt op de verhouding der arbeidsprestaties bij gelijk risico, moet m. i. of deze verhouding veranderd worden in het voordeel der apothekers, of — wat ik beter oordeel — de apotheker moet afzonderlijk vergoeding krijgen voor de door de specialisten voorgeschreven en door hem gereedgemaakte recepten, welke vergoeding eveneens onafhankelijk moet zijn van de gewone honoreering van artsen en apothekers.

Alkmaar, Juni 1915.

B. H. J. SCHOUTEN, *apotheker.*

ALGEMEEN BINDEND BESLUIT.

In dit *Tijdschrift*, bldz. 2212, zegt collega SCHUCKINK KOOL terecht, dat de grondgedachte, dat apothekers en artsen gelijkwaardige eenheden zijn in ziekenfondsen, veel te gunstig is voor de apothekers. Ik heb in dit *Tijdschrift* 1914, I, bldz. 1674, dezelfde meening geuit, namelijk dat men de waarde van apothekers ten opzichte van artsen in onze ziekenfondsen niet in vaste getallen kan uitdrukken. Daarom is het ook foutief, de financieele verhouding tusschen die twee groepen in een vast getal, een breuk, uit te drukken. Beide groepen hebben aanspraak op een behoorlijke salariering, maar onafhankelijk van elkaar.

De bestuurserisch, in de tweede voorwaarde van ons algemeen bindend besluit neergelegd, acht ik om dezelfde reden onjuist. Elke groep kan aanspraak maken op een behoorlijke vertegenwoordiging in het bestuur, maar verder hadden onze eischen niet moeten gaan. Wij zitten sinds twee jaar in een moeras, zegt collega SCHUCKINK KOOL, maar als de leden van onze Maatschappij er evenzoo over denken, namelijk, dat wij niet met de apothekers hadden moeten beginnen, of liever, dat wij ons niet in zoo'n wederzijdsche afhankelijke positie hadden moeten verbinden, dan moeten wij

die banden slaken en onze positie in de ziekenfondsen onafhankelijk van elkaar maken en kan wederzijdsche waardeering neergelegd in conclusies of wenschen dezelfde en betere uitwerking hebben dan bindende besluiten, waaraan tal van fouten kleven, en die knellen.

Dat een welstandsgrens bij beperkte belooning noodzakelijk is, is een waarheid als een koe, maar ik acht het foutief, dat wij in ons algemeen bindend besluit daarbij getallen genoemd hebben, daar voor verschillende deelen van ons land, ja zelfs voor verschillende gedeelten van éézelfde gemeente, die welstandsgrens moet verschillen en die welstandsgrenzen door de belanghebbende deelnemers aan onze afdeeling-ziekenfondsen moeten bepaald worden, voor elk afdeeling-ziekenfonds afzonderlijk.

Wat de vierde voorwaarde van ons algemeen bindend besluit betreft, dat staat in verband met het al of niet afgeven van ziekenbriefjes. Ik wil in dit opzicht eigen vrijheid hebben en ik denk, dat de meerderheid in onze Maatschappij dit ook wil, welk bindend besluit een algemeene vergadering of makers van bindende besluiten ook believen te nemen.

Blijft over: de eerste hoofdvoorwaarde van ons algemeen bindend besluit, dat specialisten en algemeene artsen dezelfde rechten in de ziekenfondsen moeten hebben. Deze hoofdvoorwaarde, in 1912 aangenomen, is nog altijd niet vervuld en het raakt toch de eerste wetten van een goede kameraadschap, van collegialiteit. Beginnen wij met loyaal en royaal deze hoofdvoorwaarde ten uitvoer te brengen, dan zullen die andere voorwaarden, bijzaken, geen bezwaar meer opleveren. Deze hoofdvoorwaarde raakt „des Pudels Kern” en zij kan alleen tot stand komen als geen kwartjespolitiek onze daden beheerscht, en eerst dan zullen wij uit het moeras geraken, als deze hoofdvoorwaarde vervuld is. Zonder dat aan deze eerste hoofdvoorwaarde volkomen is voldaan, blijft ons algemeen bindend besluit een onding en behoeven wij niet over bijzaken te twisten.

Leeuwarden, 27 Juni 1915.

D. A. DE GROOT.

HET VOORSTEL *d* VAN HET HOOFDBESTUUR.

I.

Collega KOCH is consequent; hij zag en ziet in ziekenfonsaangelegenheden slechts één ding: het arbeidersgevaar. Hij was in 1914 een der zéér weinigen, die krachtig reageerden tegen den leiddraad: niemand is hem toen gevolgd.

Hij wil, ter beschutting tegen het gevaar, zich verbinden met hulpkrachten, in casu de apothekers, omdat dit verbond ons sterker maakt, volgens zijn gedachte, tegen het gevaar.

Mij schijnt het daarentegen toe, dat het voornaamste is: *het vrije standpunt der geneeskundigen*. Dat standpunt kan strijd noodig maken en naar links en naar rechts; dat standpunt sluit niet uit, dien strijd te voorkomen door overeenkomsten, maar blijft allereerst zijn eigen vrijheid handhaven. Mij schijnt KOCH's roep, dat alléén van links gevaar dreigt, eenzijdig toe.

Elke groep heeft een tijd, dat zij kiezen moet tusschen verbond of „splendid isolation”. Later blijkt, dat soms het eene, soms het andere standpunt beter was.

KOCH en ik worden het niet eens; beiden willen wij het welzijn onzer Maatschappij; maar KOCH acht den tijd gekomen, om ons in te sluiten in een niet meer te verbreken, nauwsluitend harnas; mij schijnt het toe, dat wij nog wel zóó krachtig zijn, dat de tijd, om ons zelf een strop om den hals te doen, nog niet gekomen is.

Utrecht, 28 Juni 1915.

A. SCHUCKINK KOOL.